

Arrest

nr. 296 781 van 9 november 2023
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 / 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 april 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. CANEPEEL *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij verzoeker werd in 2010 leukemie vastgesteld in Marokko.

1.2. Verzoeker zou sinds 2013 illegaal op het Belgische grondgebied verblijven bij zijn zus, die de Belgische nationaliteit heeft.

1.3. Verzoeker diende op 1 februari 2023 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 12 april 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker werd hiervan op 12 mei 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.02.2023 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A.(...) J.(...), A.(...) (RR: (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor A.(...) J.(...), A.(...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28.03.2023 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Marokko.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

(...)"

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 april 2023 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 12 mei 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

De heer

Naam + voornaam: A.(...) J.(...), A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

gezins- en familieleven : De beslissing geldt voor betrokkene. Wenst betrokkene zijn zus of broer te bezoeken, kan hij dit steeds doen via het aanvragen van een visum.

hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies dd. 28.03.2023)

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw huis begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RvV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden, in het bijzonder met de betrokken gezondheidstoestand.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen heeft de administratieve overheid de verplichtingen in de hierboven vermelde regels geschonden.

Verzoeker kan zich dan ook niet vinden in de bestreden beslissing.

In het kader van een medische verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet immers worden onderzocht of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong en dit onderzoek dient geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager te gebeuren. Dit betekent dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische opvolging en behandeling moeten worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van het betrokken individu.

In casu heeft de verwerende partij evenwel nagelaten om een grondig en serieus onderzoek te voeren naar de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in Marokko. Bijgevolg meent verzoeker dan ook dat verwerende partij, om redenen die hieronder verder zullen worden toegelicht, op een onzorgvuldige wijze tot de conclusie komt dat de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, zijnde Marokko.

In de bestreden beslissing benoemt verwerende partij louter de verschillende instanties en/of projecten in Marokko waarop verzoeker zich zou kunnen beroepen, namelijk AMO (Assurance Médicale Obligatoire) en RAMED (Régime d'assurance médicale des économiquement démunis). Verwerende partij gaat er evenwel aan voorbij dat ze in deze een uiterst positieve en in deze eenvoudigweg ook een uiterst onrealistische weergave geeft van de hulp waarop verzoeker zich zou kunnen beroepen.

Wat AMO betreft wijst verwerende partij er in de bestreden beslissing zelf op dat deze ziekteverzekering bedoeld is voor werknemers, gepensioneerden en Studenten. Verwerende partij vermeldt met betrekking tot deze ziekteverzekering nog: "Mensen aangesloten bij de AMO worden voor ongeveer 70% gedekt quo medische kosten. Toch worden de kosten van bepaalde ziekten zoals langdurige, ernstige of ziekten met bijhorende dure behandelingen, voor een groter deel gedekt. De Marokkaanse overheid stelde hiervoor een lijst op. Betrokkene lijdt aan chronische leukemie, deze ziekte staat vermeld op de lijst van langdurige ziektes." Verwerende partij vult verder zelf aan dat de mate van dekking overigens varieert tussen 70% en 100%, naargelang het gaat om CNOPS begunstigten dan wel om CNSS-begunstigten.

Vooreerst geldt dat verzoeker geen werknemer is. Verzoeker heeft inmiddels ruim tien jaar geleden zijn land van herkomst verlaten en kan zich dan ook niet onmiddellijk terug inschakelen op de arbeidsmarkt bij zijn aankomst in Marokko. Verzoeker kampt met zware medische Problemen hetgeen heel wat complicaties met zich meebrengt. Verzoeker kan dan ook moeilijk gekwalificeerd worden als zijnde de werknemer met het meest aantrekkelijk profiel. Overigens geldt dat het vinden van een job op de Marokkaanse arbeidsmarkt per definitie een uitdaging vormt. Zoals algemeen gekend, kampt Marokko met een hoge graad van werkloosheid, die de afgelopen jaren overigens dubbel zo groot was als in België. Kortom bestaat dan ook geen enkele garantie dat verzoeker bij een terugkeer naar Marokko vlot een job zal vinden op de Marokkaanse arbeidsmarkt.

Bovendien is het AMO-systeem enkel financieel toegankelijk voor werknemers die 54 dagen in een période van zes maanden, voorafgaand aan de ziekte, hebben gewerkt en aldus bijdragen hebben geleverd. De continuïteit van verzoekers behandeling komt aldus per definitie in het gedrang indien hij zou moeten terugvallen op het AMO-systeem. Verzoeker kan namelijk onmogelijk voldoen aan deze voorwaarde waardoor hij bij aankomst eenvoudigweg financieel niet zal kunnen gesteund worden door de AMO. Verzoeker zal in geval van terugkeer éérs moeten werken, en vervolgens gedurende een période bijdrage moeten betalen aan de ziekteverzekering AMO, alvorens hij in aanmerking kan komen voor financiële steun. Hierdoor komt zonder meer de continuïteit van de behandeling in het gedrang. Verwerende partij hult zich evenwel geheel in stilzwijgen wat deze, nochtans essentiële, voorwaarde betreft om te kunnen genieten van het AMO-systeem. Zij laat eveneens na enige tegenindicaties naar voren te schuiven waaruit zou moeten blijken dat deze voorwaarde voor verzoeker niet zou gelden.

Dat het voor verzoeker onmogelijk is om bij een terugkeer naar Marokko te voldoen aan bovenstaande voorwaarde geldt te meer nu verzoeker lijdt aan chronische leukemie. Verzoeker kan bij aankomst in Marokko onmogelijk de vereiste gewerkte dagen in een periode van zes maanden voorafgaand aan de ziekte nog werken, nu het een chronische ziekte betreft.

In ieder geval blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat verwerende partij zich eenvoudigweg beperkt tot een loutere vermelding van het gegeven dat het AMO-systeem ook kosten van bepaalde ziekten zoals langdurige, ernstige of ziekten met bijbehorende dure behandelingen, voor een groter deel dekt; dat de Marokkaanse overheid hieromtrent een lijst opstelde en dat chronische leukemie, de ziekte waaraan verzoeker lijdt, op deze lijst vermeldt staat. Op geen enkel punt maakt verwerende partij evenwel de analyse voor verzoekende partij in concreto.

Verwerende partij rept met geen woord over bovenvermelde, nochtans essentiële, voorwaarde om te kunnen genieten van het AMO-systeem. Zij tracht op geen enkele wijze te weerleggen dat deze voorwaarde voor verzoeker niet langer zou gelden. Verwerende partij is in deze dan ook zonder meer onzorgvuldig geweest. De loutere vermelding door verwerende partij dat chronische leukemie, de ziekte waaraan verzoeker lijdt, zou opgenomen zijn op de lijst waarvoor binnen het AMO-systeem een grotere dekking wordt voorzien, kan geenszins worden gezien als een grondig en zorgvuldig onderzoek omtrent de vraag of de benodigde gespecialiseerde zorg en medicatie in de individuele en concrete situatie van verzoeker voldoende, ook financieel, toegankelijk is.

Immers dat de ziekte op deze lijst staat opgenomen, impliceert nog niet dat de zorg in de concrete situatie van verzoeker ook effectief financieel toegankelijk is. Het argument dat verzoeker geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid zou voorleggen, verander hier niets aan. Op verwerende partij rust hoe dan ook de verplichting om een grondig onderzoek te voeren of de medische behandeling en opvolging in de individuele en concrete situatie van verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van

herkomst. In deze wenst verzoeker de rechtspraak van uw Raad ter aanvulling in herinnering te brengen, stellende dat:

"Wat betreft de financiële toegankelijkheid verwijst de ambtenaar-geneesheer naar AMO (Assurance Medicale Obligatoire), die bestemd is voor werknemers zowel uit de publieke als private sector. Om in aanmerking te komen dienen werknemers 54 dagen van bijdrage te leveren in een periode van zes maanden, voorafgaand aan de ziekte, alvorens zij financieel kunnen worden gesteund oor de AMO. De verzoekende partij betoogt dat de continuïteit van haar behandeling in het gedrang komt indien zij zou moeten rekenen op het AMO-systeem, nu zij er onmogelijk direct na aankomst beroep op zal kunnen doen nu zij geen 54 dagen in een periode van 6 maand voorafgaand zal gewerkt hebben. Daarnaast wijst zij erop dat zij reeds bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een stuk voorlegde waaruit blijkt dat zij niet in aanmerking zou komen voor AMO. De verzoekende partij kan worden gevolgd nu de ambtenaar-geneesheer zich beperkt tot een simpele affirmatie zonder enige analyse voor de verzoekende partij in concreto, namelijk dat zij onmogelijk voorafgaand aan de vraag om hulp via AMO 54 dagen zal gewerkt hebben in een periode van 6 maand bij een terugkeer. Het argument van verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij arbeidsongeschikt is, doet geen afbreuk aan deze vaststelling." (eigen aanduiding)

Met de vermelding dat er "bovendien geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong" vervalt verwerende partij om die hierboven aangehaalde redenen dan ook in een standaardformulering die geenszins getuigt van een in concreto beoordeling van verzoekers individuele situatie.

Verder is verzoeker met zijn 48 jaar nog ver van pensioengerechtigd in Marokko daar de huidige pensioenleeftijd in Marokko momenteel ligt op 63 jaar en er beoogd wordt om deze in de komende jaren te verbogen naar 65 jaar.

Tenslotte geldt dat verzoeker ook niet kan kwalificeren als een student. Gelet op zowel de leeftijd van verzoeker als zijn huidige medische toestand verkeert verzoeker in de onmogelijkheid om studies aan te vangen in zijn land van herkomst.

Bijgevolg geldt dat verwerende partij geen concrete, precieze weergave van de toegankelijkheid van verzoeker tot het AMO-systeem geeft en heeft zij dit niet afdoende onderzocht. Het is voor verzoeker dan ook volstrekt onduidelijk hoe hij in geval van terugkeer ooit beroep zou kunnen doen op het AMO-systeem. Enige concreet onderzoek over of en hoe verzoekende partij, die niet terugkeert als werknemer of student noch als pensioengerechtigde, überhaupt in aanmerking komt voor de ziekteverzekering AMO, wordt niet gevoerd. Met de loutere vermelding dat chronische leukemie opgenomen staat op de lijst, heeft verwerende partij nog niet onderzocht of dit systeem in concreto, ook financieel, toegankelijk is voor verzoekende partij.

Wat RAMED (Régime d'Assistance Médicale) betreft, klopt het dat verzoeker hier in theorie aanspraak op kan maken. RAMED is immers een basisziekteverzekering die zich richt op het arme en kwetsbare deel van de bevolking. Indien men in de onmogelijkheid is om zich aan te sluiten bij AMO, kan men in principe terecht bij RAMED. Ook hier dienen evenwel aanzienlijke kanttekeningen bij gemaakt te worden.

Verzoeker dient zeer specifieke en bijzonder dure medicatie te nemen om zijn huidige situatie onder controle te houden. De medische verslagen die bij de aanvraag werden gevoegd, geven duidelijk aan dat de opvolging dient verdergezet te worden en dat een grondige opvolging noodzakelijk is. De arts-adviseur betwist in zijn medisch advies niet dat deze medicamenteuze behandeling noodzakelijk is voor verzoeker. Uit niets blijkt evenwel dat de medicatie die verzoeker nodig heeft onder het RAMED-systeem beschikbaar en toegankelijk is. Immers dient verzoeker dan wel de nodige, bovendien dure, medicatie te nemen, toch is een hospitalisatie in zijn huidige medische toestand niet aan de orde.

Verwerende partij beperkt zich wederom tot een theoretische uiteenzetting van het RAMED-systeem en een loutere vermelding van de Marokkaanse wettekst nr. 65-00. Hieruit kan evenwel niet met zekerheid worden vastgesteld of uit deze wettekst ook kan worden afgeleid dat enkel kosten bij hospitalisatie of ook de kosten bij ambulante behandeling inbegrepen zijn in de dekking.

Vooreerst dient met betrekking tot het RAMED-systeem gewezen te worden op het door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde attest stellende dat verzoekende partij geen aanspraak maakt op een ziekteverzekering: "[...] par contre les autres sont chers par rapport à ce patient qui n'a aucune couverture par la sécurité sociale." De ambtenaar-geneesheer zwijgt hierover in zijn advies en heeft aldus niet met alle informatie, die door de verzoekende partij versterkt werd bij de aanvraag, rekening gehouden, nu verwerende partij hier op geen enkel punt naar verwijst.

Bovendien bevestigen ook vooraanstaande bronnen dat een groot verschil bestaat tussen de theorie en de praktijk voor wat het RAMED-systeem betreft. In praktijk zijn het enkel de kosten van een medicamenteuze behandeling op het ogenblik dat patiënt is opgenomen in het ziekenhuis die worden gedekt. Patiënten die niet in een hospitaal zijn opgenomen, worden door het programma niet bijgestaan in de kosten van medicatie.

Dit blijkt onder meer uit een rapport van Human Rights Watch van februari 2016:

"In theory, people who qualify for RAMED can receive essential healthcare services in public hospitals and public health centers around the country, but the facilities that they have access to may not always provide them with the care and medicines that they need. Indeed, public health facilities often suffer from underfunding, poor quality of reception and care, and are difficult to access for rural Moroccans. Similarly, RAMED only covers medications dispensed from public pharmacies. With few exceptions, public pharmacies only supply medications to patients during hospitalization. Thus, RAMED's coverage only extends to 'drugs and pharmaceuticals administered during inpatient/treatment'. Outpatients have to fill and pay for their prescriptions at private pharmacies."

Uit hetzelfde rapport blijkt trouwens dat slechts de helft van de Marokkaanse bevolking effectief de steun van een ziekteverzekering geniet en dat 2,5 miljoen personen dan wel in theorie in aanmerking komen voor een aansluiting bij RAMED, maar in de praktijk deze verzekering niet krijgen. Het rapport luidt: "As of 2013, 5.6 million Moroccans were covered by RAMED-approximately 17 percent of the population-bringing the total of medically covered Moroccans to just over 50 percent of the population. The other nearly 50 percent of the Moroccan population is uninsured. In particular, insuring those who are eligible but not receiving RAMED (approximately 2.5 million people) and those working within the informal economy (approximately 10 million people) remain large obstacles to achieving universal health coverage."

Ook de studies waarop het Country Fact Sheet: Acces to health care: Morocco van 2019 op steunt bevestigen de vaststelling dat RAMED enkel geneesmiddelen dekt voor gebruik in het ziekenhuis en dat ambulante behandelingen betaald moeten worden door de patiënten zelf.

Uit bovenstaande blijkt dat de louter theoretische vermelding van verwerende partij geenszins overeenstemt met de praktijk. Verzoekende partij verwijst in deze ook naar de eerdere rechtspraak van Uw Raad.

Verwerende partij voerde ook op dit punt aldus een onzorgvuldig onderzoek uit. Immers blijkt dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat de kosten van de behandeling van verzoekende partij in realiteit onder RAMED zullen vallen, indien hij niet gehospitaliseerd is. Dat rapporten van meer recente datum geven namelijk aan dat de realiteit niet in overeenstemming is met de in de wet van 2002 vooropgestelde situatie. Rest nog de eveneens theoretische vermelding van de basisgezondheidszorg aangeboden door Etablissements de Soins de Santé de Base (ESSB). Men stelt dat de consultaties en beschikbare medicijnen in de ESSB's gratis zijn voor alle burgers of men nu een ziekteverzekering heeft of niet. Nergens blijkt evenwel dat verzoeker alle nodige zorgen én medicatie effectief gratis kan verkrijgen in een ESSB. Immers blijkt nergens welke medicatie men juist kan verkrijgen in een basisgezondheidscentrum. Gezien de specifieke medicatie die verzoeker nodig heeft is het dan ook hoogst twijfelachtig dat verzoeker effectief kan geholpen worden in een ESSB.

Daar waar verwerende partij stelt dat de nodige medicatie ook in België niet beschikbaar zou zijn gaat ze voorbij aan de bijgebrachte stukken inzake het medicatierooster en de verkoop historiek inzake de door verzoeker aangekochte medicijnen.

In ieder geval kan verzoeker niet anders dan concluderen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest in het onderzoek dat zij overeenkomstig artikel 9ter Vreemdelingenwet diende te voeren.

Een zorgvuldig onderzoek naar de daadwerkelijke financiële toegankelijkheid is in casu nochtans des te belangrijker aangezien de kosten verbonden aan de voor verzoeker noodzakelijke medicatie, om een reëel risico in de zin van artikel 9ter te vermijden, dermate oplopen.

De theoretische beschouwingen en opsomming van verwerende partij van lopende projecten van ziekteverzekering en ziekenzorg in Marokko, getuigen allerminst van een nauwkeurig en individueel onderzoek, hetgeen artikel 9ter Vw. nochtans voorschrijft. Verwerende partij dient immers te motiveren en onderzoeken in welke mate verzoeker daadwerkelijk beroep kan doen op de door haar genoemde overheidsinitiatieven.

Dat de ambtenaar-geneesheer van Dienst Vreemdelingenzaken algemeen verwijst naar informatie waaruit blijkt dat bepaalde zorg in theorie toegankelijk is in het herkomstland, kan bezwaarlijk worden gezien als een zorgvuldig onderzoek in het kader van het concrete dossier. Verzoeker wenst hierbij voorgaande rechtspraak van Uw Raad in herinneringen te brengen, stellende dat de geneesheer van Dienstvreemdelingenzaken wel degelijke op zorgvuldige wijze dient te onderzoeken of de benodigde gespecialiseerde zorg en medicatie in de individuele concrete situatie van verzoeker, ook financieel toegankelijk is.

Uit bovenstaande blijkt dat verwerende partij in casu een gebrekkig onderzoek voert naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige zorgen in Marokko voor verzoeker. In casu heeft verwerende partij allerminst op redelijke, afdoende en zorgvuldige wijze onderzocht of verzoeker wel effectief toegang zal kunnen krijgen tot de nodige behandeling. Hieruit volgt dat voor verzoeker een risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM:

"Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan een louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien

zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een rebel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventueel beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventueel aanwezigheid van een sociale en familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn" (RvV 14 februari 2013, nr. 97 196)

Doordat verzoeker op dagelijkse basis medicatie dient in te nemen en de prijs van deze medicatie zeer hoog ligt, lopen de kosten van deze medicamenteuze behandeling snel op. Tussen de arts-adviseur en de behandelende geneesheer bestaat eensgezindheid dat de behandeling van verzoeker dient verdergezet te worden, minstens wordt dit punt door de arts-adviseur niet betwist. Verzoeker kan deze kosten niet zelf dragen, hetgeen tevens werd beargumenteerd in het verzoekschrift tot medische regularisatie.

Verzoeker heeft geen familie in Marokko die de zorg voor hem op zich kunnen nemen.

Naast de uiteenzetting van de mogelijke ziekteverzekeringen wijst verwerende partij tevens op de steun die verwerende partij kan verkrijgen van The International Organization for Migration (IMO). De hulp die deze organisatie biedt richt zich evenwel in hoofdzaak tot de re-integratie van betrokkene. Een van de bijkomende projecten die de organisatie op zich neemt, is het aanbieden van extra begeleiding voor mensen met medische Problemen. Verwerende partij laat evenwel ook hier na om uit te zoeken wat deze organisatie in concreto zou kunnen betekenen voor verzoeker. Zodat het ook hier om een louter theoretische vermelding gaat. Op geen enkel punt wordt immers geduid dat ook steun zou kunnen verleend worden voor de verdere bekostiging van de medische behandeling.

Doordat de prijs van de medicijnen die verzoeker op dagelijkse basis dient te nemen dermate oplopen, loopt de kostprijs van zijn behandeling vanzelfsprekend hoog op. Dit is voor verzoeker financieel gezien onmogelijk. Door bovenvermelde financiële barrières zijn de weinige zorgen die in Marokko bestaan ontoegankelijk voor verzoeker. Om al deze redenen vindt verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt.

Het middel is ernstig."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding het door verzoeker geschonden geachte artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden ongegrondheidsbeslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar eerste middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 februari 2023 beriep op zijn de chronische myeloïde leukemie waarvoor in 2016 een stamceltransplantatie werd uitgevoerd, waarbij verzoekers zus als donor optrad. Deze transplantatie gaf aanleiding tot graft-versus-host-reacties met recidiverende opflakkingen. Verzoeker leverde een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) aan van 26 december 2022 van dr. D. waarin dit als belangrijkste problematiek wordt aangestipt, naast een corticoïde-geïnduceerde diabetes type II. De eerdere SMG's van 23 december 2022 en 9 september 2021 bevestigen deze diagnose.

2.7. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst in zijn beslissing, waarbij de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, naar het medisch advies van de arts-adviseur van 28 maart 2023 dat als basis dient voor en waarvan de motieven integraal deel uitmaken van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg dienen de beslissing en het advies gezamenlijk te worden onderzocht (cf. RvS 21 oktober 2014, nr. 228.829). In dit medisch advies wordt het volgende gesteld:

“(…)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.02.2023.

Aangeleverde documenten:

- SMG d.d. 26-12-2022 van Dr. D.(...) huisarts
 - o voorgeschiedenis van CML met in 2016 allogene stamceltransplantatie
 - o actueel uitgesproken graft-versus-host-reactie
 - o bijkomend diabetes, acute pericarditis en bewezen Covid infectie
 - o actuele therapie: Aciclovir, D-cure, Eusaprim Forte, Forxiga, Jakavi, Metformine, Pantomed, Prograft, Steovit Forte, Symbicort en oogdruppels Tears Naturale, Ursofalk, VITA-POS oogzalf, natriumbicarbonaat
 - o mantelzorg door zus
- hematologie 16-11-2021/17-11-2022
- opname hematologie van 06-11-2021 - 15-11-2022
- SMG d.d. 23-12-2022 van Dr. D.(...), hematoloog, geen nieuwe elementen
- hematologie 23-12-2022
- medicatie schema 23-12-2022
- SMG d.d. 09-09-2021 van Dr. D.(...): geen nieuwe elementen
- hematologie 28-06-2021
- opname 06-11-2021
- bewijs aankoop medicatie
- schrijven dat er een stockruptuur is voor bepaalde noodzakelijke medicatie in Marokko

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u mededelen dat het hier een man van actueel 47 jaar betreft afkomstig uit Marokko.

We weerhouden in het verleden een chronische myeloïde leukemie waarvoor een allograft stamceltransplantatie in 2016. In de follow-up ondervindt betrokkene ernstige graft-versus- host-reactie met zelfs nood tot opname in het ziekenhuis.

In actuele periodes heeft hij nood aan mantelzorg van de zus. De graad van afhankelijkheid van hulp van derden is niet gestaafd door enige argumenten of objectieve evaluatie.

Als medicatie weerhouden we actueel:

- Aciclovir
- D-Cure, Colecalciferol
- Eusaprim Forte= Cotrimoxazol, antibiotica
- Metformine, diabetes medicatie
- Pantomed= Pantoprazole, maagprotectie
- Prograft= Tacrolimus
- Steovit Forte= Colecalciferol en calcium
- Symbicort= Budesonide/Formoterol
- Tears naturale oogdruppels= kunsttranen= Dextran/hypromellose
- Ursosalk= ursodeoxycholzuur
- Vita-Pos oogzalf niet geregistreerd als geneesmiddel, online verkrijgbaar - natriumbicarbonaat

Tegenindicatie tot reizen wordt niet vermeld in het dossier.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

- Aanvraag MedCOI van 28.12.2022 met het unieke referentienummer 16421
- Aanvraag MedCOI van 29.09.2022 met het unieke referentienummer 16150
- Aanvraag MedCOI van 13.05.2022 met het unieke referentienummer 15768
- Aanvraag MedCOI van 28.12.2022 met het unieke referentienummer 16421
- Aanvraag MedCOI van 10.02.2022 met het unieke referentienummer 15499
- Aanvraag MedCOI van 09.02.2021 met het unieke referentienummer 14450
- Aanvraag MedCOI van 07.10.2021 met het unieke referentienummer 15181
- Aanvraag MedCOI van 03.08.2022 met het unieke referentienummer 15968

Opvolging in kader van de stamceltransplantatie.

(...)

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat het volledig medicamenteus arsenaal beschikbaar is in Marokko. De opmerking dat bepaalde medicatie niet beschikbaar zou zijn, wordt weerlegt door het feit dat hetzelfde probleem zich voordoet in België. Zo het chronische medicatie betreft kan wanneer het beschikbaar is een beperkte voorraad aangelegd worden ter preventie van de tekorten.

Geen enkel product in het kader van ursodeoxycholzuur is beschikbaar, maar een duidelijke indicatie wordt hiervoor niet gegeven. Toch besluiten we dat de behandeling niet beschikbaar is gezien de ernst van de initiële pathologie.

Acuele status: FarmaStatus - De online applicatie over de beschikbaarheid van geneesmiddelen Eusaprim is ook in België niet beschikbaar

(...)

In het kader van de mantelzorg willen we opmerken dat hulp door een verpleegster thuis beschikbaar is die dan eventueel de zorg kan overnemen. Bijkomend vermelden we dat er geen evaluatie is van de zorgbehoefte

FarmaStatus - De online applicatie over de beschikbaarheid van geneesmiddelen:

(...)

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst: Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De publieke gezondheidszorg is in Marokko heel gecentraliseerd. De staat en het Ministerie voor Gezondheid hebben een centrale rol in het implementeren van het overheidsbeleid wat betreft de volksgezondheid en de organisatie, financiering en aanbod van de gezondheidszorg. De publieke

instellingen omvatten ongeveer 75% van de in het land aangeboden gezondheidszorg. Er bestaan verschillende types van gezondheidscentra die ook een brede waaier aan voorzieningen aanbieden.

De basisgezondheidszorg wordt zowel in de steden als op het platteland aangeboden door Etablissements de Soins de Santé de Base (ESSB). Daarnaast zijn er de algemene ziekenhuizen en ondersteunende onderzoekscentra. Tenslotte zijn er een vijftal universitaire ziekenhuizen. Marokko hanteert verschillende strategieën om de gezondheidszorg voor iedereen, dus ook voor de mensen die in meer rurale gebieden wonen, zo toegankelijk mogelijk te maken.

De staat voorziet twee soorten van gratis gezondheidsdiensten. Ten eerste zijn de consultaties en beschikbare medicijnen in de ESSB's gratis voor alle burgers, of men nu een ziekteverzekering heeft of niet. Daarnaast zijn ook alle medische diensten aangeboden in publieke instellingen (van basiszorg tot zorg op het tertiaire niveau) gratis voor mensen aangesloten bij RAMED (zie verder). Zij moeten eerst wel op consultatie in hun referentiecentrum van waaruit ze dan worden doorverwezen.

Er bestaan in Marokko twee soorten van ziekteverzekering. Er is de verplichte ziekteverzekering of Assurance Maladie Obligatoire (AMO). Deze ziekteverzekering werd in 2005 geïmplementeerd en dekt werknemers en gepensioneerden van de formele sector (publiek en privaat) en hun gezin, en studenten. Het is de bedoeling dat op termijn ook zelfstandigen kunnen instappen in dit systeem. Die wet werd reeds goedgekeurd maar moet nog worden geïmplementeerd. Voor wat de terugbetaling van de medische kosten kunnen werknemers en gepensioneerden uit de publieke sector en studenten terecht bij de Caisse Nationale des Organismes de Prévoyance Sociale (CNOPS), terwijl de Caisse Nationale de Sécurité Sociale (CNSS) verantwoordelijk is voor werknemers en gepensioneerden uit de private sector.

Mensen aangesloten bij de AMO worden voor ongeveer 70% gedekt qua medische kosten. Toch worden de kosten van bepaalde ziekten zoals langdurige, ernstige of ziekten met bijhorende dure behandelingen, voor een groter deel gedekt. De Marokkaanse overheid stelde hiervoor een lijst op. Betrokkene lijdt aan chronische leukemie, deze ziekte staat vermeld op de lijst van langdurige ziektes. Voor CNOPS-begunstigden gaat dit van 90 tot 100% van de kosten, voor CNSS-begunstigden betreft dit 70 tot 100%.

Naast AMO is er ook de Régime d'Assistance Médicale (RAMED), een ziekteverzekering die in 2012 werd geïmplementeerd en zich specifiek richt op het arme en kwetsbare deel van de bevolking. Wanneer men zich niet kan aansluiten bij AMO en moeilijk de kosten van een behandeling kan betalen, dan kan men terecht bij RAMED. RAMED dekt het aangesloten lid, zijn/haar echtgeno(o)t(e), kinderen tot 21 jaar (die geen eigen inkomen hebben, studenten tot 26 jaar), kinderen met een mentale of fysieke handicap die niet kunnen werken (los van hun leeftijd), en kinderen ouder dan 21 jaar maar die volledig afhankelijk zijn van hun ouders. Uit de artikelen 121, 122 en 123 van de Marokkaanse wet nr. 65-00 "portant code de la couverture médicale de base" blijkt dat verschillende zorgen worden terugbetaald, met name zowel aandoeningen en verwondingen waarvoor hospitalisatie nodig is, als zorgen verstrekt en onderzoeken verricht in een publiek hospitaal, in openbare gezondheidsinstellingen en in gezondheidsdiensten van de staat.

Betrokkene legt verder ook geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Betrokkene geeft aan sinds 2013 illegaal in het land te verblijven. Het is dan ook opmerkelijk dat betrokkene de afgelopen 10 jaar geen pogingen ondernam om zijn verblijf te regulariseren. Dit veronderstelt dan ook enige vorm van zelfredzaamheid. Betrokkene zou in België worden bijgestaan door zijn zus. Niets weerhoudt haar om haar broer te blijven ondersteunen, eens hij is teruggekeerd naar het land van herkomst.

Betrokkene geeft ook dat de behandeling in Marokko te duur zou zijn en tot duizenden euro's zou oplopen, zonder hier evenwel de nodige bewijzen over aan te leveren. Dat de nodige medicatie niet beschikbaar zou zijn, wordt weerlegd door de aangehaalde informatie met betrekking tot beschikbaarheid van de zorgen.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke

of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.
(...)”

2.8. In zijn eerste middel laat verzoeker de overwegingen uit het medisch advies betreffende de beschikbaarheid van de noodzakelijk geachte medische behandeling (hematologie, oncologie, thuisverzorging door verpleegkundige en het medicamenteus arsenaal) ongemoeid. Verzoeker bekritiseert in wezen enkel de overwegingen betreffende de financiële toegankelijkheid ervan, die volgens hem niet afdoende werd onderzocht. Zo stelt verzoeker dat de medicatie voor hem te duur zal uitvallen omdat hij geen garantie heeft dat hij zich bij terugkeer onmiddellijk in het arbeidscircuit zal kunnen begeven, waardoor hij niet in aanmerking zal komen voor het AMO-systeem (*Assurance Médicale Obligatoire*), waardoor hij enkel een beroep zou kunnen doen op de RAMED-ziekteverzekering. Wat deze RAMED-verzekering (*Régime d'Assistance Médicale*) betreft, betoogt verzoeker dat niet blijkt dat de medicatie die hij nodig heeft onder dit regime kan worden verkregen omdat dit systeem enkel de kosten van hospitalisatie zou dekken en niet van ambulante zorg. Verzoeker leidt dit af uit een rapport van Human Rights Watch van 2016. Tenslotte verwijst verzoeker naar een handgeschreven verklaring van een apotheker uit Marrakesh van 2021, die hij als bijlage bij zijn initiële aanvraag had gevoegd, waarin deze verklaart dat verzoeker bepaalde medicatie niet zal kunnen betalen omdat hij niet gedekt wordt door de sociale zekerheid. Verzoeker herhaalt zijn bewering dat hij geen familie heeft in Marokko die de zorg voor hem op zich zou kunnen nemen.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 februari 2023 het Marokkaanse sociale zekerheidsstelsel kort had beschreven waarbij hij aangaf dat hij weliswaar in aanmerking zou kunnen komen voor de RAMED-verzekering, maar dat deze niet de hoge medicatiekost van verzoeker zou kunnen dekken. Verzoeker trachtte dit destijds te staven door te verwijzen naar de verklaring van de apotheker uit Marokko die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegde. Tevens stelt verzoeker dat zijn ouders te oud zijn om voor hem te zorgen en dat hij geen contact meer heeft met zijn andere zus die in Marokko verblijft.

2.10. Er dient vooreerst te worden aangestipt dat in het door verzoeker geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet nergens de vereiste kan worden gelezen dat de noodzakelijk geachte medicamenteuze behandeling in het land van herkomst van de vreemdeling gratis aan de betrokkene zou moeten worden verstrekt. Verzoeker acht het advies onzorgvuldig omdat niet zou blijken dat de medicatie “*effectief gratis*” kan worden verkregen, waarbij hij meermaals verwijst naar een vernietigingsarrest van 2 december 2021, maar hij toont niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest van 2 december 2021, dat na herhaalde eerdere vernietigingen werd uitgesproken, kunnen worden vergeleken met de feiten die de onderhavige zaak kenmerken. Beide zaken hebben immers betrekking op een onvergeloofbare medische problematiek.

Bovendien beperkte verzoeker zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf tot de loutere bewering dat de kost van de medicamenteuze behandeling in Marokko duizenden euro's zou bedragen, terwijl deze bewering niet met concrete gegevens werd gestaafd.

Zowel uit het medisch advies als uit de informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd (*MedCOI Country Fact Sheet Access to Health Care : Morocco, January 2019*), blijkt echter dat in Marokko de basisgezondheidszorg gratis wordt aangeboden in de *Etablissements de Santé de Base* (ESSB) ongeacht of men een ziekteverzekering heeft of niet. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij niet in aanmerking komt voor de *Assurance Maladie Obligatoire* (AMO), omdat hij thans geen werknemer, gepensioneerde of student is, en dat hij aangewezen is op het *Régime d'Assistance Médicale* (RAMED) dat zich specifiek richt op het arme en kwetsbare deel van de bevolking. In weerwil van verzoekers beweringen kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat ambulante medische zorgen niet onder het RAMED-stelsel zouden kunnen vallen en via dit systeem niet gedekt zouden kunnen worden. In elk geval blijkt dat patiënten onder het RAMED-stelsel toegang hebben tot oncologische behandelingen, weze het dat er hier soms bepaalde wachttijden in acht moeten worden genomen (*Ibid.*, p. 48-49). Patiënten in noodgevallen worden sowieso geholpen zonder dat ze betaling verschuldigd zijn. Bovendien blijkt er ook een stichting te bestaan die ervoor ijvert dat patiënten met een laag inkomen gratis kankerbestrijdende medicatie kunnen bekomen (*Ibid.*, p. 48-49). In het medisch advies werd geconcludeerd dat het volledig medicamenteus arsenaal beschikbaar is in Marokko en dat eventuele stockrupturen zich ook in België voordoen, waardoor dit volgens de arts-adviseur geen argument is om te concluderen dat de behandeling niet beschikbaar is.

De Raad stelt vast dat verzoeker de hoge werkloosheidsgraad in Marokko aanstipt, maar de vaststelling niet weerlegt dat er geen bewijs van arbeidsongeschiktheid werd voorgelegd. Uit wat voorafgaat, blijkt trouwens dat Marokkanen die niet beroepsactief zijn niet worden uitgesloten van elke vorm van ziekteverzekering zoals verzoeker lijkt te willen doen geloven. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het voor zijn zus onmogelijk zou zijn de ondersteuning en de bijstand, die zij thans in België verleent, verder te zetten éénmaal verzoeker naar Marokko zou zijn teruggekeerd. Verzoeker stelt tenslotte de concrete draagwijdte van de steun van het IOM in vraag, maar hij toont niet aan dat hij hierop geen beroep zou kunnen doen om de re-integratie in zijn land van herkomst te vergemakkelijken.

Terloops dient te worden vermeld dat verzoeker nergens de pertinente vaststelling weerlegt dat hij aangaf reeds sinds 2013 op het Belgische grondgebied te verblijven maar nooit eerder in de afgelopen 10 jaar een poging ondernam om zijn verblijf (omwille van medische redenen) te regulariseren, hoewel hij voor zijn huidige medische problematiek reeds jaren wordt behandeld.

2.11. Verzoeker toont niet aan dat de arts-adviseur of de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door te oordelen dat verzoekers medische problematiek geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangezien de noodzakelijk geachte behandeling beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst, Marokko.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de arts-adviseur of de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, dan wel op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de (materiële) motiveringsplicht.

Het middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, is ongegrond.

2.13. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Artikel 7 Vreemdelingenwet schrijft de situaties voor waarbinnen de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven aan de vreemdeling. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, opgelegd en dit op grond van artikel 7, eerste lid 1° Vreemdelingenwet, zijnde op basis van de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht en dient met andere woorden rekening te worden gehouden met het Europees recht.

Hieruit volgt dat aldus artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in ogenschouw dient genomen te worden, namelijk:

“2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;*
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim,*
- c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden”*

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn/haar standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en dit voordat een besluit wordt genomen dat zijn/haar belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het hoorrecht beoogt de

bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. De regel tracht aldus, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 December 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32). Het hoorrecht kent dan ook een algemene toepassing. De rechtspraak van het Hof van Justitie stipuleert immers dat het hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, zijnde een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., Ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). Centraal staat aldus de vraag of de beslissing die de betrokkene nadelig beïnvloedt, een andere zou zijn geweest indien de betrokkene had kunnen gehoord worden. In casu werd verzoeker eenvoudigweg niet gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en heeft zij aldus geen redenen kunnen aanvoeren, waarom een terugkeerbesluit niet zou genomen moeten worden tegenover haar.

In casu heeft de schending van het hoorrecht van verzoekster door verwerende partij ertoe geleid dat er geen grondig en serieus onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 8 EVRM. Op geen enkel punt werd aan verzoekster immers een vragenlijst of dergelijke voorgelegd. Het enige wat aan verzoekster werd voorgelegd was het identificatieformulier wat geenszins als een daadwerkelijke toepassing van het hoorrecht kwalificeert.

Artikel 8 EVRM stipuleert: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen."

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een privé- en familieleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Immers, niettemin artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dat de Minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient te nemen, kan artikel 7 Vreemdelingenwet geen afbreuk doen aan internationaal gewaarborgde fundamentele rechten, zoals deze omschreven in artikel 8 EVRM.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoekster verwijst in die zin naar een arrest van Uw Raad waarin de principes van het hoorrecht en hun toepassing duidelijk werd uiteengezet: "Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient de verzoekende partij in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd."

In casu heeft de schending van het hoorrecht van verzoekster door verwerende partij tot gevolg dat zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven wordt geschonden. Gelet op het feit dat verzoeker geen familie heeft waarop hij kan terugvallen in het land van herkomst. In België heeft verzoeker daarentegen zijn zus die steeds voor hem zorg heeft gedragen en ook zijn mantelzorger is. Verzoeker is steeds ten laste geweest van zijn zus.

De schending van het hoorrecht van verzoeker heeft er in casu dan ook toe geleid dat er geen redelijke afweging werd gemaakt met zorgvuldige inachtneming van het gezinsleven van verzoeker overeenkomstig artikel 8 EVRM.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat bovenstaande eveneens een schending vormt van de elementen van behoorlijk bestuur.

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden, in het bijzonder met de betrokken gezondheidstoestand.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen heeft de administratieve overheid de verplichtingen in de hierboven vermelde regels aangaande behoorlijk bestuur geschonden. Nu de tegenpartij als openbare dienst, bij het nemen van een beslissing niet alleen alle relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen en hiermee moet rekening houden. Dit geldt te meer nu de aanvraag van verzoeker een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet betrof en bijgevolg op geen enkel punt in de aanvraag de noodzaak bestaat om duiding te geven bij de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij kon hier aldus niet van op de hoogte zijn. In periode van 10 jaar dat verzoeker in België verblijft heeft hij natuurlijk een privé- en gezinsleven opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM, hetgeen niet (langer) voorhanden is in Marokko. De motivering voor deze beslissingen is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria.

De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. In ieder geval dient te worden aangestipt dat de beginselen van behoorlijk bestuur eveneens vervat zitten in artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van welke de in casu toepasbaarheid en bijbehorende schending reeds hierboven werden toegelicht.

Het middel is ernstig.”

2.14. Het enig middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest aangezien hij verzuimt om toe te lichten op welke wijze de tweede bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht kan worden verwezen naar hetgeen hierboven in de punten 2.2. tot 2.4. werd gesteld.

2.16. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.17. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, meer in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig visum”*, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van voormelde bepaling in beginsel verplicht is aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Hij toont niet aan dat het bevel niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

2.18. Zoals verzoeker terecht aanstipt in zijn middel, vormt artikel 7 van de vreemdelingenwet de omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG en maakt de bestreden beslissing een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 3.4 van deze richtlijn. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft bij het nemen van de tweede bestreden beslissing bijgevolg uitvoering aan Unierechtelijke regelgeving. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vergt een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en rekening wordt gehouden met welbepaalde fundamentele rechten, bedoeld in de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Het is mogelijk dat het noodzakelijk is dat de betrokkene wordt gehoord betreffende de elementen uit voornoemde wetsbepaling. De Raad van State heeft evenwel gesteld dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374), zodat het in het licht van deze bepaling kan volstaan dat uit de beschikbare gegevens blijkt dat een deugdelijke belangenafweging werd doorgevoerd.

2.19. In de tweede bestreden beslissing werden wel degelijk uitdrukkelijke motieven opgenomen die betrekking hebben op de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

*“(…)Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:
gezins- en familieleven : De beslissing geldt voor betrokkene. Wenst betrokkene zijn zus of broer te bezoeken, kan hij dit steeds doen via het aanvragen van een visum.
hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.
gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies dd. 28.03.2023)
(…)”*

2.20. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 41 van het Handvest omvat onder andere *“a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”*. Hoewel verzoeker zich niet rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen omdat deze bepaling uitsluitend gericht is tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), geeft de gemachtigde van de staatssecretaris zoals gezegd uitvoering aan het Unierecht, waarbij tevens de Unierechtelijke algemene beginselen van toepassing zijn. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Uit niets blijkt dat verzoeker specifiek werd gehoord alvorens jegens hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd getroffen. Evenwel geeft niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het komt dus aan verzoeker toe om, naast de vaststelling dat hij niet werd gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet aan bod kwamen tijdens de procedure in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf, en die bovendien een ander licht werpen op de beslissing om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.21. In zijn middel beweert verzoeker dat de miskennis van het recht om gehoord te worden tot gevolg heeft dat zijn recht op privé- en gezinsleven, zoals bedoeld in het geschonden geachte artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, zou zijn geschonden.

Gelet op wat hierboven werd gesteld, dient verzoeker dus aannemelijk te maken dat hij, indien hij naar aanleiding van de terugkeerbesluiten specifiek zou zijn gehoord, elementen hadden kunnen aanleveren

die een ander licht werpen op zijn gezinsleven. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij geen familie heeft in zijn land van herkomst, dat zijn broer en zus in België verblijven en dat zijn zus zijn mantelzorger is.

De Raad wijst erop dat in het bestreden bevel werd aangegeven dat verzoeker *“via het aanvragen van een visum” “zijn zus of broer (...) (kan) bezoeken”*, hetgeen in het middel niet wordt betwist. Bovendien werd naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het medisch advies dat aan verzoeker ter kennis werd gebracht met betrekking tot de mantelzorg door zijn zus opgemerkt *“dat hulp door een verpleegster thuis beschikbaar is die dan eventueel de zorg kan overnemen”* en dat er in de medische stukken *“geen evaluatie is van de zorgbehoefendheid”*. Tevens wordt betreffende verzoekers zus gesteld dat *“(n)iets (haar) weerhoudt (...) om haar broer te blijven ondersteunen, eens hij is teruggekeerd naar het land van herkomst.”* De Raad merkt op dat verzoeker een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting houdt en beweert gedurende zijn 10-jarig verblijf in België een privé- en gezinsleven te hebben opgebouwd in België, maar geen enkel concreet bewijs aanlevert van een gezinsleven met zijn broer en zus dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. In geval van relaties tussen meerderjarige *siblings* dienen banden van afhankelijkheid te worden aangetoond die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak/Finland, § 55), waar verzoeker niet in geslaagd is.

2.22. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en/of 41 van het Handvest. Verzoeker heeft evenmin een schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 7 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. Er blijkt geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek en de overwegingen staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker heeft geen schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN